

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U BANJALUCI
Broj: 11 0 U 019351 16 U
Dana, 13.01.2017. godine

Okružni sud u Banjaluci i to sudija Sunita Šukalo uz učešće Tatjane Grbić kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženje za borbu protiv korupcije „Transparency International“ BiH, sa sjedištem u Banjaluci u Ulici Gajeva broj 2, koje zastupa (u daljem tekstu: tužilac), protiv Javnog preduzeća „Robne rezerve“ a.d. Banjaluka, sa sjedištem u ulici Nikole Pašića broj 46, zastupan po direktoru kao zakonskom zastupniku (u daljem tekstu: tuženi), radi poništenja rješenja tuženog, broj 14/2-1875/16 od 25.07.2016. godine, u predmetu slobodnog pristupa informacijama, dana 13.01.2017. godine, donio je sljedeću

PRESUDU

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Obavezuje se tuženi da tužiocu nadoknadi troškove nastale vođenjem ovog upravno-sudskog spora u iznosu od 200,00 KM koje je dužan platiti u roku od 30 dana od dana dostavljanja ove presude, a pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obrazloženje

Osporenim aktom odbijena je žalba tužioca, izjavljena protiv akta tuženog, broj 14/2-1252/16 od 26.05.2016. godine, a kojim je djelimično udovoljeno zahtjevu tužioca po pitanju dostavljanja informacija o provedenim postupcima javnih nabavki u 2015. godini, sa tabelarnim pregledom i podacima o predmetu nabavke, vrsti postupka, vrijednosti nabavke – ugovora, datumom zaključenja i trajanja ugovora i kopijom važećeg Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, dok je zahtjev za dostavljanje spiska zaposlenih odbijen.

Blagovremeno izjavljenom tužbom tužilac osporava zakonitost donesenog akta zbog svih razloga propisanih odredbom člana 10. Zakona o upravnim sporovima. U tužbi izlaže tok postupka i dio u kojem je odbijen njegov zahtjev pa i dalje ostaje kod navoda iz tužbe i tvrdi da tuženi nije razgraničio pojmove informacije i pojam ličnog podataka uz pogrešno tumačenje člana 3. stav 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama. U tužbi tvrdi da jeste tražio dostavu spiska zaposlenih u tom javnom preduzeću ali osporava da se zahtjev odnosi na dostavu dodatnih, ličnih podataka, kao što su JMBG, broj tekućeg računa i adresa stanovanja. Nadalje, podsjeća na definiciju lične informacija iz člana 3. stav 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama pa istu odredbu citira. U vezi sa konstatacijom tuženog da je opšte-poznata činjenica da lično ime predstavlja i lično pravo pa se stoga podaci tretiraju kao lični podaci, suprotstavlja stav Okružnog suda u Banjaluci iz presude, broj 11 0 U 015155 14 U od 28.05.2015. godine, te navodi dio iz pomenute presude po pitanju dostavljanja ličnih podataka koje, kako ponavlja i nije tražio. Takođe, u tužbi navodi da je tuženi stavio odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka ispred odredbi Zakona o slobodi pristupa informacijama pa podsjeća da je potonjim zakonom propisano da zakoni koji se usvoje, nakon donošenja tog zakona, a čija svrha, nije izmjena i dopuna ovog zakona ni na koji način ne mogu ograničiti prava i obaveze utvrđene tim zakonom (član 25. stav 3. tog zakona). U daljem tekstu tužbe ističe, da je pozivanje tuženog na Zakon o zaštiti ličnih podataka BIH, nepotrebno jer je tužilac tražio dostavu spiska zaposlenih u javnom preduzeću i to imena i prezimena ali nije tražio da pored imena i prezimena budu navedeni lični podaci. Tužilac smatra da je tuženi kao javni organ nepravilno tumačio član 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama kojim je propisana obaveza ispitivanja javnog interesa od strane nadležnog organa u smislu da je javni organ taj koji

treba da utvrdi da li je objavljivanje informacija opravdano javnim interesom, a ne podnosilac zahtjeva za pristup informacijama. U daljem tekstu tužbe se očituje po pitanju navođenja tuženog da je razmotrena okolnost predviđena članom 9. stav 2. i pri tome nije utvrđeno postojanje javnog interesa pa navodi da iz osporenog akta ne proizlazi da je tuženi sproveo test javnog interesa i razmotrio sve okolnosti. U tom kontekstu navodi da je prilikom donošenja odluke da li je objavljivanje informacija opravdano javnim interesom, organ obavezan da razmotri okolnosti kao što su svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, zloupotrebu vlasti ili nemar u obavljanju službene dužnosti, neovlašteno korištenje javnih fondova i dr.

Konačno, tužilac ukazuje na nepravilno zaključivanje tuženog u smislu člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama jer nije obrazložio koje lične interese koji se odnose na privatnost trećih lica, sadrži spisak zaposlenih i nije obrazložio zašto je šteta da javnost zna imena i prezimena, lica zaposlenih u ovom javnom preduzeću. Pored toga prigovara da tuženi nije sproveo test javnog interesa na način predviđen članom 9. pomenutog zakona pa predlaže da taj sud uvaži tužbu poništi osporeni akt i meritorno riješi predmetnu upravnu stvar uz obavezu nadoknade troškova, koji su za tužioca nastali, a opredjeljenih po pitanju troškova sudske takse na tužbu i presudu u smislu člana 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima.

Tuženi je, zastupan po punomoćniku, advokatu iz Banjaluke dostavilo odgovor na tužbu, u kojem istu osporava i ističe da su u obrazloženju pobijanog akta jasno navedeni razlozi odbijanja žalbe te da u svomu ostaje kod tih navoda, te ponavlja da bi objavljivanja ličnih imena zaposlenih radnika predstavljalo povredu njihovih prava, a prevashodno povredu prava na privatnost iz čega proizlazi da lični podaci uključuju lične interese zaposlenih radnika. Nakon toga u odgovoru citira član 3. stav 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama i zaključuje da bi objavljivanje ličnih podataka i imena zaposlenih omogućilo direktno ili indirektno identifikovanje tih lica u kontekstu pojma lične informacije. Konačno, zaključuje da javno objavljivanje ličnih imena zaposlenih ni na koji način ne bi moglo predstavljati veću korist ili interes za javnost nego što bi bila šteta, koja bi, kako to navodi punomoćnik, sasvim sigurno nastupila, javnim objavljivanjem imena. Predlaže da sud odbije tužbu kao neosnovanu.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni glasnik Republike Srpske", broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor tužene strane, a i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proizlazi da se tužilac obratio tuženom, zahtjevom da mu u skladu sa članom 4. i članom 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik RS“, broj 20/01) dostavi kopije Ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga sa pripadajućim Aneksima zaključenih ugovora u 2015. godini, te kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta te spisak zaposlenih u preduzeću koji su u radnom odnosu. Postupajući po tom zahtjevu, tuženi je aktom, broj 14/2-1252/16 od 26.05.2016. godine, dostavio informaciju o provedenim postupcima javnih nabavki u 2015. godini, te u prilogu tabelarni pregled sa podacima o predmetu nabavke, vrsti postupka, vrijednosti nabavke, datumom zaključenja i trajanja ugovora te kopiju važećeg Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta JP „Robne rezerve RS“ a.d. Banjaluka.

Spisak zaposlenih u preduzeću nije dostavljen uz obrazloženje da se radi o ličnim podacima koji se odnose na privatnost trećih lica, s pozivom na član 8. u vezi sa članom 3. stav 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama te člana 17. stav 1. u vezi sa članom 3. Alineja 1. i 2. Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, broj 49/06, 66/11 i 89/11).

Tužilac je uložio žalbu protiv akta tuženog, koja žalba je osporenim aktom odbijena kao neosnovana i za koje odbijanje je tuženi dao razloge koje ovaj sud smatra nepravilnim i nezakonitim.

Naime, Zakon o slobodi pristupa informacijama u odredi člana 4. propisuje da svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama pod kontrolom javnog organa radi promocije transparentnosti i odgovornosti tih organa u skladu sa javnim interesom, s tim što ovo pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama ograničenja, kao je to utvrđeno odredbama člana 6, 7. i 8. tog zakona.

Odredbom člana 10. istog zakona propisano je da ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak, nadležni javni organ će izdvojiti taj dio i objaviti ostatak informacija, osim ako zbog razdvajanja informacije nisu postale nerazumljive.

Nije sporno da privatnost i drugi privatni interesi koji su legitimni, mogu biti osnov za uskraćivanje davanja javnih informacija-određenih informacija ali u tom slučaju javni organ provodi test javnosti u smislu člana 9. istog zakona pa utvrđuje da li zaštita privatnog interesa ima prevagu nad interesom javnosti da bude informisana ili da li je veća šteta ako javnost ne bude upoznata sa tim podacima od štete, koja bi eventualno trpila lica na koja se ti podaci odnose.

Pri tome, ne treba zaboraviti da je Zakon o slobodi pristupa informacijama „Lex specialis“ u odnosu na druge zakone, što je regulisano odredbom člana 25. stav 4. tog zakona, obzirom da ova odredba propisuje da ako se usvoji zakonski akt, nakon ovog zakona, čija svrha nije izmjenjena neće se ograničavati prava i obaveze koje su utvrđene tim zakonom.

U konkretnom slučaju, kako to proizlazi iz podataka u spisu, tužilac je tražio kopije svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga, zajedno sa pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora u toku 2015. godine, a dostavljena mu je Informacija o provedenim postupcima javnih nabavki u 2015. godini i u prilogu tabelarni pregled sa podacima o predmetu nabavke, vrsti postupka, vrijednosti nabavke ugovora, datum zaključenja i trajanja ugovora ali ne i pripadajući Aneks, zaključeni u toku te iste godine.

Tužilac je tražio kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta u preduzeću a dostavljena mu je kopija važećeg pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta u JP „Robne rezerve“ Banjaluka.

Spisak svih zaposlenih u preduzeću koji su u radnom odnosu nije dostavljen uz pravdanje da se radi o ličnim podacima, koji se odnose na privatnost trećih lica u smislu člana 8, a u vezi sa članom 3. stav 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama i člana 17. stav 1. u vezi sa članom 3. Alineja 1. i 2. Zakona o zaštiti ličnih podataka.

Tuženi navodi da podnosilac zahtjeva nije dokazao u čemu se ogleda javni interes za dostavljanje traženih podataka i ponovno se poziva na povredu prava trećih lica po pitanju dostavljanja ličnih podataka s tim da nije obrazložio koji su to lični interesi, koji se odnose na privatnost trećih lica i zašto bi nastupila šteta za ta lica ako bi javnost saznala za njihova imena i prezimena u svojstvu zaposlenih lica u tom javnom preduzeću.

Tuženi takođe nije sproveo test javnog interesa i razmotrio sve okolnosti, kako je to opisano u članu 9. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, zato što udovoljavanje zahtjevu tužioca za dostavljanje spiska zaposlenih lica u tom javnom preduzeću ne može biti tajna skrivena od očiju javnosti jer se prosto radi o licima koja su zaposlena i o kojima javnost treba da ima saznanja, pogotovo jer lista zaposlenih ne može predstavljati tajni podatak u posjedu tuženog.

Takođe, dostavljanje spiska zaposlenih u javnom preduzeću, odnosno njihova imena i prezimena, ne mogu donijeti bilo kakvu štetu tim licima, a ukoliko bi mogla, tuženi je nije učinio vjerovatnom.

Tuženi zanemaruje da nisu traženi pored imena i prezimena lični podaci po pitanju adrese stanovanja, JMBG i drugi lični podaci, koji tužiocu nisu relevantni ali svakako spisak zaposlenih radnika koji se finansiraju iz Budžeta Republike Srpske ne ni mogli biti tajna i privatna informacija, koju tuženi brižljivo čuva pa se stoga mogu u potpunosti prihvatiti navodi tužioca po pitanju zašto bi saznanja u javnosti, broja i lica zaposlenih u javnom preduzeću mogli nanijeti štetu tim licima ako se zna da ime i prezime nekog lica predstavlja društvenu i zakonsku indentifikaciju tog lica.

Dakle, treba znati da javnost traži, a treba i mora imati saznanja o radu državnih, odnosno javnih organa koji ne mogu biti izolovani od javnosti s tim da je potrebno, kako je to više ovaj sud u više svojih odluka uputio, cijeliti okolnosti svakog konkretnog slučaja.

Iz navedenog proizlazi, da je tuženi na neki način udovoljio u dijelu zahtjeva tužioca dostavljanjem gore navedenih akata ali je neosnovano odbio dostaviti spisak imena zaposlenih imena lica, zaklanjajući se pod plaštom zaštite ličnih podataka i interesa pojedinaca, odnosno ličnih informacija usljed čijeg dostavljanja bi za ta lica mogla nastupiti šteta, a da pri tome nije niti dao naznake o kakvoj bi se šteti moglo raditi pa stoga nije trebalo uskratiti informaciju o imenima i prezimenima lica sa kojima su zaključeni ugovori, odnosno lica koji su stalno zaposleni, kako je to zahtjevom traženo, zato što je takvim postupanjem tuženi, postupao suprotno zakonu.

Opštepoznata činjenica da su imena i prezimena nosilaca pravosudnih institucija, objavljena na internetu, pa tako i sajtovima sudova jer su to nosioci javnih funkcija pa javnost, odnosno građani imaju saznanja o kojim se licima radi, kao i njihove biografske podatke pa takvim objavljivanjem se ne zadire u privatnost tih lica, niti im se na bilo koji način nanosi šteta.

Dakle, dostavljanje imena i prezimena lica, koja su zaposlena kod tuženog, ne predstavljaju lične podatke koje je potrebno štiti u smislu Zakona o zaštiti ličnih podataka, tako da ti podaci u cijelosti ispunjavaju opravdan zahtjev tužioca.

Dakle donošenjem osporenog akta ostvareni su razlozi za njegovo poništenje, sadržani u odredbi člana 10. stav 1. tačka 2. i 4. ZUS pa je tužbu valjalo uvažiti, a osporeni akt poništiti na temelju ovlaštenja iz člana 31. stav 1. i 2. istog zakona.

Odluku iz stava 2. ove presude, sud temelji na činjenici da su za tužioca, nastali troškovi po osnovu sudske takse, blagovremeno opredijeljeni u tužbi i u skladu sa Zakonom o sudskim taksama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 18/99, 23/99, 65/03, 97/04, 73/08, 49/09, 67/13 i 63/14), koje troškove je tuženi dužan nadoknaditi.

Zapisničar
Tatjana Grbić

S u d i j a
Sunita Šukalo

